

Omplir i emplenar

Es verbs omplir i emplenar són sinònims i creiem que es pot afirmar que són intercanviables en tots els contextos. Per a tots aquells per als quals l'única forma viva és omplir, emplenar representa, naturalment, una forma més aviat literària, que així trobem preferentment en la llengua escrita.

Omplir és un verb simple, una forma bàsica com ara obrir o venir. Emplenar, en canvi, és una forma composta, obtinguda sobre l'adjectiu ple, amb la intervenció d'un sufix habitual per a la formació de verbs nous a partir de noms i adjectius. És el sufix que escrivim usualment en, per exemple als verbs encegar o encertar, obtinguts a partir dels adjectius cec i cert, però que representem per em en els verbs formats sobre mots començats per m, b o p. Així, doncs, tal com de pitjor i malalt hem creat empitjora i emmalaltir, de ple hem obtingut emplenar.

Però al costat de les dues formes equivalents, omplir i emplenar, se'n ve utilitzant una tercera, «omplenar», creada, sens dubte, per llur influència conjunta. Malgrat que ha estat denunciada repetidament com una forma incorrecta, com un autèntic híbrid del llenguatge, no resulta pas gens infreqüents de trobar encara el verb «omplenar» en textos que no han experimentat la revisió d'un corrector, el qual, naturalment, no vacilla a substituir-hi per omplir o emplenar. Resulta, doncs, oportú de tornar a recordar aquest caràcter inadmissible del verb «omplenar», car, tenint-ho en compte, l'opció, la tria entre omplir i emplenar té l'oportunitat d'exercir-la el mateix autor del text i no el corrector.

ALBERT JANE